

Love & Money
(székelyudvarhelyi
Nézőpont Színház)

Tóth László felvétele

metőben éjszaka lerombol-
tak egy nagyon drága sírkö-
vet, mert nem bírták el a sze-
retetet, amelyet a halott felé
sugárzott. A szélsőséges hely-
zetek köznapi, enyhén sema-
tikus párbeszédekből nőnek
ki, ezért a néző szinte mind-
egyikben magára ismerhet.

kávéautomatát. De szükség van-e ezekre? A jeleneteket fordított sorrendben látjuk. Az utolsóban mutatkozik be a szerelmes, házasodni készülő Jess, akit majd halálba segít a férje – ezt mi már az első jelenetből tudjuk. Jelenetről jelenetre tárulnak fel az indítékok, ugyanakkor mindegyik önálló etűd, amely a pénz és a másokra figyelés kettős kérdésére fókuszál. Az egyik leggroteszkebb jelenetben egy házaspár, valószínűleg Jess szülei, arról beszél, szembefordulva a közönséggel, hogy a te-

Magára is ismer, hiszen a Székelyföldön is probléma a pénz, illetve a pénz utáni hajszában egyre inkább sekélyesedő érzelmi élet – és a színház ezt eddig nem hozta szóba. Nem lesz tehát túlzottan szentimentális és didaktikus az előadás. Főként az otthoni, bensőséges térben nem. Azért sem, mert a figurák nem rajzfilmszerűen egysíkúak, és mert a színészek, főleg Bartsch Kata, de Viola Gábor és a két szerepben bemutatkozó Tamás Kinga is, árnyalt alakítást nyújtanak.

Tompa Andrea

Képtelen történet

ROLAND SCHIMMELPFENNIG: NŐ A MÚLTBÓL

Roland Schimmelpfennig – e név olvastán most többen lapoznak, pfuj, az a germán darabgyáros! – már járt Marosvásárhelyen, pár éve az ottani a főiskolán vitték színre az előadásnak is bevált *Az arab éjszakát*. Most a *Nő a múltból* című darabja megy a vásárhelyi Nemzeti kistermében, egy érvényes, a helyi érteken túlmutató előadásban.

A kortárs drámától, sőt textusoktól idegenkedő erdélyi teátrumok sorában, úgy tűnik, a kisebb színházak szívesebben játszanak magyar és külföldi kortársat, míg a nagyok (mind térben, mind tekintélyben jelentősek: Kolozsvár és Sepsiszentgyörgy) maradnak a klassziku-

soknál. A kisvárdai fesztiválon több kortárs textus inkább dilettáns szinten szólal meg, ezért aztán semmi üdvözítő nincs benne, még a kortársi mivolt sem. Hogy mennyire avított a repertoár a határon túl is – meg itthon is –, arra végtelen számú példa sorolható. Údító kivételek: a székelyudvarhelyi Nézőpont Színház *Love & Money* című előadása, ami nem halhatatlan remekműből készült, mégis: kortárs, mai érzékenységet megszólaltató produkció; és az általam csak részben elfogadható szabadkai *Urbi et orbi*, ami minden rendezői lilasága ellenére nagyszerű hangütésű (nyitányú) közösségi dráma-kezdemény, és végül a fesztivál saját produkciójaként

B. Fülöp
Erzsébet,
Berekméri
Katalin és
Korpos András

Bartha László
felvétele

bemutatott *Mesterek és tanítványok* meglehetősen esetleges címen futó előadása, Gyarmati Kata ígéretes drámaavázlata. Úgy tűnik, a kis, periferiális színházak, esetleges vagy éppen fiatal társulatok vágnak inkább a kortárs szövegekre, a nagyok „textuálisan” hagyományörzőbbek, konzervatívabbak.

Schimmelpfennig általam kedvelt drámája, a *Nő a múltból* – melyet már Örkény színházbeli változatában is figyelemre méltónak találtam – most két rendkívül erős színésznővel, egy jó csapattal és egy jóízű, jó ritmusérzékű, dinamikus, játékos rendezővel találkozott. Harsányi Zsolt – egyébként a vásárhelyi Nemzeti fiatal színésze, aki pár éve rendező szakon is diplomázott – figyelemre méltó munkát végez: előadásában a hangsúlyt a színész drámai erejének kiaknázására és a helyzetek komikus olvasatára helyezi, hideget-meleget felváltva adagolva, végül megfűszerezi némi revüs könnyűséggel, elidegenítéssel, amiben minden megtörténik, de vissza is vonódik. Ám mégsem marad tét nélkül a játék: az elszámolatlan múlt egy (végzet)asszonya alakjában bekopog a hétköznapi életbe, és tarol, számon kér régi ígéreteket, és szürreális fátummá válik. Mégiscsak jó dráma ez.

A két színésznő (B. Fülöp Erzsébet és Berekméri Katalin) nyers, közvetlen, zsigeri, kiszámíthatatlan játékmódot, nagyszerű színpadi létezést hoz. A múltból visszatérő antik hősnő és Sors szerepében remek Berekméri Katalin, aki eddigi karakterszerepeiből kilépve most drámai erejű Nőt alakít – bár az „alakítás” szó itt félrevezető: szoborszerű, egy darabból kimetszett színpadi/emberi létmódot látunk. A feleség B. Fülöp alakításában játékosabb, kiszámíthatatlanabb – olykor egyéni, az előadásról leszakadó játékszólóba is kezd egy kabáttal; a két nő olyan feszültséget tud teremteni

a színpadon, amiben igazi dráma születik. A férj, Korpos András alakítása kissé karakterszerű a nők közvetlen színészetével mellett, de ő is élő; a házaspár fia, Andreas (Bartha László Zsolt) afféle mai natúr játékmódot alkalmaz, ami csak egy monológon fut zátonyra. Az előadás izgalmas rendezői megoldása a fiú barátnőjének brechtiesítése: Becse Ramóna furcsa dalban adja elő saját textusát, afféle kicsavart, dallam nélküli, elnevelhetetlen énekbeszédben. Elidegenítő hatását növeli az is, hogy az öt, síkban elhelyezett, addig precízen fürdőszoba, hálószoba, gyerekszoba stb. bejáratát jelölő dísztajtit sorra kinyitja, át- meg átjár rajtuk, megszünteti a színpadi konvenciót, hogy a következő jelenet szereplői visszaállítsák azt. Becse Ramóna közvetlen, erős, szintén „natúrból” hozott játéka pontos. A képtelen történet pedig – a múltból előjövő és sorstragédiát beteljesítő, az antik drámákra utaló sztori – itt valósággá, másfél órányi drámává és igazi színházzá válik.

ROLAND SCHIMMELPFENNIG:
NŐ A MÚLTBÓL
(Marosvásárhelyi Nemzeti Színház)

Fordította: Gáspár Ildikó. **Zene:** Zeno Apostolache.
Díszlet-jelmez: Bianca Imelda Jeremias. **Rendező:** Harsányi Zsolt.
Szereplők: Korpos András, B. Fülöp Erzsébet, Becse Ramóna e. h., Berekméri Katalin, Bartha László Zsolt.